

YRJÖ WEIJOLA

PATER PAULUS: IVAILU
YHDESSÄ NÄYTÖKSESSÄ

Yrjö Weijola
Pater Paulus: Ivailu
yhdessä näytöksessä

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=34337490
«Pater Paulus»: Ivailu yhdessä näytöksessä:*

Содержание

Ensi kohta	5
Toinen kohta	9
Kolmas kohta	13
Neljäs kohta	20
Viides kohta	24
Конец ознакомительного фрагмента.	29

Yrjö Weijola

«Pater Paulus»: Ivailu yhdessä näytöksessä

*"Ei niin pientä pilaa,
Et'ei totta toinen puoli."*

HENKILÖT:

MARKIISI.

HOVIMESTARI.

COLOMBINA. hänen tyttärensä.

LAKEIJA.

"PATEE PAULUS", narri.

Häävieraita.

Pihamaa. Vasemmalla hovimestarin asunto, perällä aituus, portti ja puisto. Oikealla päärakennuksen sivukäytävän portaat.

Ensi kohtaus

Lakeija. Narri.

LAKEIJA (On aamuyö. Lakeija laulaa Colombinan ikkunan alla säestäen lauluun kitaralla. Narri kuuntelee salaa puistosta.)

Kuule armas, nouse armas,
astu ikkunasi luo!
Puisto tuoksuu, satakieli
laulun taikaa yöstä juo.
Oi sä koito satakieli,
öinen lempilaulaja,
kaukomieli, kaihomieli,
laula, laula, laula sa!

NARRI (Juoksee nauraen esille. Matkii.)

La-aula, laula, laula sa!

(Nauraa.)

LAKEIJA (Vihoissaan.)

Sä onneton, sä mitä täällä teet?
Sen kyllä kostan sulle!

NARRI.

Kosta vaan,
Jos uskallat!

LAKEIJA.

Ja miks'en uskaltaisi!
Sä miksi mua, narri, häiritset?
Sen vielä maksaa saat!

NARRI.

Se totta kai
ei paljon maksane, sen maksan kohta.

(Repii lakistaan tiuvun.)

Tuoss' ompi tiuku, sido lakkihis,
ja laula armaallesi edelleen!

LAKEIJA.

Sen koira, mua pilkkaat vielä,
sun vaikka täysin täytyis ymmärtää,

ett' armosta en hirtä sua kohta.
Sä, narri, uskallat, sä uskallat
mua häiritä, kun armaalleni laulan!

NARRI.

Sun armaallesi laulat? Tuoko noita?

LAKEIJA (Hyökkää narrin päälle, viskaa hänet
maahan.)

Nuo sanat maksaa saat, nyt en sua päästä,
mä sinut kuristan kuin pihtiin rotan!

NARRI.

Oi auttakaa!

LAKEIJA.

Jos armoa sä pyydät,
niin helpotan.

NARRI.

En pyydä. Auttakaa!

LAKEIJA.

Sun hukka perii!

Toinen kohta

Edelliset. Hovimestari.

HOVIMESTARI (Syöksyy huoneestaan.)

Mik' on? Mik' on täällä?

LAKEIJA.

Mä narrin kuristan!

NARRI.

Hän tappaa mun!

Oi auta!

HOVIMESTARI.

Mitä on hän tehnyt?

Sä hänet kautta pyhimysten päästä!

Jos herramme tään jutun kuulla saa,

niin hukka meidät perii.

LAKEIJA.

Kuulkoon vaan!

En helpota! Mua loukannut on narri.

HOVIMESTARI (Pelastaa narrin.)

Sun täytyy helpottaa!

LAKEIJA.

No tällä kertaa

mä sulle narri vielä anteeks' annan.

Nyt korjaa luusi, senkin irvisuu!

NARRI. (Nousee vaivaloisesti.)

Nää luuni sanoit? Nytpä tuntuu siltä,

kuin ehjää luuta mull' ei oisikaan!

HOVIMESTARI (Lakeijalle.)

Sä häntä löit. Hän mitä sulle teki?

LAKEIJA.

Mä tässä lauloin sinun tyttäreilles,
kuin ehkä kuulit — — —

HOVIMESTARI.

Sinäkö se olit,
mä luulin pahaa unta näkeväni.

NARRI (Nauraa.)
LAKEIJA.

Suus kiinni, narri. (Hovimestarille.) Tyttäreilles lauloin,
mä kauvan olen häntä katsellut,
hän mua sangen miellyttää.

NARRI.

Tuo noita!

LAKEIJA.

Taas paisuu sappeni, nyt korjaa luusi!

HOVIMESTARI.

Nyt lähde, taikka suutun minäkin!

NARRI.

Vai siltä tuntuu? Voinhan mennä sitten.

On narreja tääll' ilman muakin!

(Menee puistoon, kuuntelee salaa miesten keskustelua.)

Kolmas kohtaus

Lakeija. Hovimestari.

HOVIMESTARI.

Ja kaikkia ne suosii ihmiset
kuin narrejakin! Tuokin irvihammas
on päässyt meidän herran suosioon.

LAKEIJA.

No sanos muuta!

HOVIMESTARI.

Kerran markkinoilla
sai herra nähdä narriraukan tuon
ja tänne toi. Nyt usein iltaan myöhään
hän narrin kaskuja vaan kuuntelee.
Hän väittää niitä sangen viisahiksi,
mut miten lienee, minust' on ne tyhmät.

LAKEIJA.

Niin minustakin on, sä totta puhut.
Jo nimensäkin ompi pähkähullu!
Mi miehen nimi ompi "Pater Paulus"?
Se mitä merkitsee?

HOVIMESTARI.

En ymmärrä! —
Mut mitä täällä näin sä varhain teet?
Sä sanoit laulaneesi? Niinkö oli?

LAKEIJA.

Niin. — Lauloin hiukan sinun tyttärelles.
Mä häntä kauvan olen katsellut,
hän mua miellyttää. Hän tosin ei oo nuori,
mut viehättävä on hän sekä viisas.

HOVIMESTARI.

Vai niinkö tuumit. Taidat rakastaa?

LAKEIJA.

En sitä kieltää voi.

HOVIMESTARI.

Ja mitä aijot?

LAKEIJA.

Sä arvaathan sen itse. Onnellinen
mä oisin, jos hän suostuis ottamaan
mun mieheksensä; hänen olet isä,
mun sulta tulee häntä ensin pyytää.

HOVIMESTARI.

Sä oothan pulska mies. Sun suku tosin
ei ole suuri, mutta olethan
sä suuren herran palvelija, myöskin
sull' lienee rahaa.

LAKEIJA.

Ompa sitäkin!

HOVIMESTARI.

No kuinka paljon?

LAKEIJA.

Sata kultarahaa.

HOVIMESTARI.

Se vähän on. Ei vaimos elä sillä,
hän on mun tyttäreni, minun, minun,
ja minä olen – — —

LAKEIJA.

Hovimestari!
Siis miksi ylpeilet? No tyttöös tänne!
Siis lyödään kättä!

HOVIMESTARI.

Mietin hiukan vielä!

LAKEIJA.

Se mitä enää auttaa asiassa?
No tuohon käteen siis, no – anna pois!

HOVIMESTARI.

En tiedä oikein, hiukan epäilen.
Sä olet köyhä.

LAKEIJA.

Aivan kyllin rikas!

HOVIMESTARI (Epäröiden.)

No – sama se!

LAKEIJA.

Oi kiitos, kiitos, kiitos!
Ja koska häät?

HOVIMESTARI.

No vaikka tänään jo,
jos tyttö suostuu.

LAKEIJA.

Olen siitä varma!
Hän kyllä suostuu.

NARRI (Puistosta.)

Tietysti hän suostuu!

HOVIMESTARI.

No astu sisään! Maljasi mä juon,
mun vävypoikani!

LAKEIJA.

Oi kiitos, kiitos!

(Lähtevät taloa kohti.)
HOVIMESTARI (Matkalla.)

Ai kuulehan! Mä kaikki kysyin sulta,
mut yhden unhotin. No vähät siitä!
Sä ootko kunnan mies?

LAKEIJA.

Voit olla varma.

(Menevät sisään, päivä alkaa valjeta.)

Neljäs kohta

Narri.

NARRI (Tulee puistosta, istuu portaille.)

La-aula, laula, laula sa!

(Nauraa.)

Niin ihmeen hullunkurista on tää,
ja samalla niin perin surullista,
mut en voi sentään olla nauramatta.

(Nauraa.)

Tuo Colombina!

(Nauraa.)

Colombina?

(Nauraa.)

Tuo!

(Nauraa.)

Saa tänään vihdoin miehen!

(Nauraa.)

Colombina!

Niin, voihan tälle nauraa kamalasti!

Mut voisi itkeäkin. – Hän on kunnon mies

tuo lakeija, mä suren häntä vaan!

Mä luulen, että syntyy aika läiske

jo tänä iltana, jos päivällä on häät.

(Nauraa.)

Nyt nauroin taas! Ei sovi nauru tässä,

on miehen onnesta nyt kysymys,

on onnettuutta koitettava välttää.

Mut miten? Miten narri sitä voisi?

(Miettii.)

No miksei sentään!

Lasna ollessani

mun isä lausui mulle juuri näin:

"Oi rakas lapsi, sull' on narrin lahjat!

Mut lahjoja ne ovat nekin myös!

Sait viisaan pään ja kyttyrän, siis tiedä,

et muuksi kelpaa sä kuin narriksi,

sä vaikka oisit kuinka rikkiviisas

ja kuinka oppinut. Sull' ompi kyttyrä,

ja sitä, sitä katsoo elämä

ja miettii katsoissaan, kas tuoss' on narri.

Siis pidä hyvänäsi kyttyrä

ja ole narri, ällös häpeä,

jos maailmakin nauraa, pilkkaa sua.

Voit saada hyvää aikaan narrinakin."

Niin lausui isäni, ja nyt, nyt olen narri!

Mut oikein jos mä tunnen ammattini,

voin näinkin lähimmäistä hyödyttää,

jos tahdon hyödyttää.

Juur vasta solvas

mua lakeija. Mun tulis ehkä kostaa?

Jos oisin tavallinen ihminen,

niin kyllä kostaisin, mut olen narri!

Ei sovi minun arvolleni kosto,

siks' olen liian hyvä!

Toimeen siis!

Oi armahani, sulo Colombina!

(Nauraa.)

Et sulhoasi saa, mä takaan sen!
Mut neitsyenä (nauraa) vielä maata saat
sä toiset vuotta kolmekymmentä!
Oi armas Colombina, Colombina!

(Lähtee.)

Viides kohtaus

Hovimestari. Lakeija.
(Tulevat talosta.)

HOVIMESTARI.

Hän suostui heti kohta, omituista!
En tiennyt lainkaan, että tyttäreni
sua rakastais.

LAKEIJA.

Vai et?

HOVIMESTARI.

En tottamaar!
Mut vähät siitä, nyt on juttu selvä,
hääät vietetään jo tänään.

LAKEIJA.

Minä lähden
nyt kohta ostoksille, ostan viiniä.

HOVIMESTARI.

Se oisi tarpeetonta!

LAKEIJA.

Mikä? Viinikö?

HOVIMESTARI.

Ei, ostaminen oisi tarpeetonta.
Tääll' onhan oma viinikellari,
ei herra laske, kuinka monta siellä
on pulloa.

LAKEIJA.

En siihen suostu, en.
Ei sovi se.

HOVIMESTARI.

Ei sovi se? No miks'ei?

LAKEIJA.

En, en, en tahdo häitäni mä tahrata!

HOVIMESTARI.

Vai niin! Sä olet kovin nuori vielä!
Maailma kyllä neuvoo säästämään!
En tahdo kieltää sua ostamasta.
Voit ostaa, jos niin tahdot. – Vanhempana
ja kokeneempana sua neuvoin vaan.

LAKEIJA.

Kai lienee kysyttävä morsiolta,
hän mitä tahtoo häihin ostettavan.

HOVIMESTARI.

Voi olla viisainta, voi olla viisainta.
Mä muuten pelkään hänen suuttuvan,
kas hän on hiukan – — —

LAKEIJA.

Mitä on hän hiukan?

HOVIMESTARI.

Ei mitään. Siivo on hän, myöntyväinen,
sen vielä näet!

LAKEIJA.

Sen mä kyllä uskon. —
Mut pyydä häntä ulos meidän luo,
niin saamme neuvotella.

HOVIMESTARI.

Pyydän heti.

(Menee sisään.)

LAKEIJA (Itsekseen.)

En koskaan aavistaakaan saattanut,
näin onnellinen että voisin olla.
Ja onneni on kaksinkertainen,
kun ajattelen, että kauvan, kauvan
se kestää.

(Katselee pukuaan.)

Ihmeellistä, ihmeellistä!

Mä köyhän kyntömiehen köyhä poika,
mä tulen kaukaa sydänmaasta tänne,
tään näen loiston, näen ihanuuden,
tää minut sokaisee. Tää on kuin unta,
en tätä käsitä. Mä myöskin nyt
oon yhtä kauniit, pulskat vaatteet saanut
kuin muut, ja kaunis, kaunis Colombina
on tänään mun. Oi onnea, en moista
ois ansainnut.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.